

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 42829

гр. София, 29.11.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цв. М.

като разгледа докладваното от Цв. М. Частно гражданско дело № 20231110111117 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 248 ГПК

Постъпила е молба с вх. № 311214/02.11.2023 г. на адв. М. П., в качеството му на пълномощник на длъжника Д. Б. К., за допълване на определение № 36323/13.10.2023 г., постановено по настоящото дело, в частта за разноските, като в полза на адвоката бъдат присъдени поисканите с възражението по чл. 414 ГПК разноси за адвокатско възнаграждение за осъществено от него безплатно процесуално представителство по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАдв.

Насрещната страна – „....“ изразява становище за неоснователност на молбата и направеното с нея искане. Заявява, че въпросът за разноските в заповедното производство ще се разреши в рамките на образуваното исково производство, позовавайки се на т. 12 от ТР № 4/18.06.2014 г. по т. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС. Наред с това, поддържа, че не е необходимо възражението по чл. 414 ГПК да бъде мотивирано, тъй като е само формална предпоставка за прерастване на заповедното производство в исково, в рамките на което ответникът би могъл да наведе оспорванията си по същество. По изложените съображения моли за отхвърляне на искането за допълване по реда на чл. 248 ГПК.

Искането по чл. 248 ГПК е направено в законоустановения срок (едноседмичен за обжалване на определението), поради което се явява процесуално допустимо. Разгледано по същество – искането е частично основателно.

С определение № 36323/13.10.2023 г. съдът е обезсилил издадената по настоящото дело заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК от 15.03.2023 г. и издадения въз основа на нея изпълнителен лист от същата дата в частта, с която е разпоредено длъжникът Д. Б. К. да заплати на заявителя „....“ разликата над сумата от 120 лв. до сумата от 648 лв., или за размера от 528 лв., представляваща част от парично задължение по запис на заповед от 03.05.2022 г., издадена в гр. София, за сумата от 928 лв., с падеж – 01.11.2022 г.

Съдът намира, че на длъжника се дължат разноси съразмерно с обезсилената част от заповедта за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК от 15.03.2023 г. и издадения въз основа на нея изпълнителен лист от същата дата, а именно: за разликата над сумата от 120 лв. до сумата от 648 лв., или за размера от 528 лв., представляваща част от парично задължение по запис на заповед от 03.05.2022 г., издадена в гр. София, за сумата от 928 лв., с падеж – 01.11.2022 г., доколкото в преклузивния едномесечен срок кредиторът не е предявил иск за съществуване на вземането си в тази част и в приложение на нормата на чл. 415, ал. 2 ГПК отчасти съдът е обезсилил заповедта за незабавно изпълнение и изпълнителния лист.

Своевременно искане в този смисъл адв. М. П. е направил с подаденото от него възражение по чл. 414 ГПК, а именно за присъждане на адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. за осъществено безплатно процесуално представителство по реда на чл. 38, ал. 2 ЗАдв. в полза на длъжника във връзка с възражението по чл. 414 ГПК. Наред с това, съгласно разпоредбата на чл. 81 ГПК във всеки акт, с който приключва делото в съответната инстанция, съдът се произнася по искането за разноски – арг. чл. 81 ГПК. Доколкото с определението от 13.10.2023 г. настоящото производство е приключило в горепосочената част и по отношение на нея то не е прераснало в исково такова по реда на чл. 422 ГПК, то съдът е следвало да разпреди и отговорността за разноските по него. На л. 16 от заповедното дело е представен договор за правна защита и съдействие от 20.06.2023 г., сключен между Д. Б. К. и адв. М. П., в който страните изрично са заявили, че длъжникът ще бъде представляван от адвоката безплатно на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв., декларирайки с подписите си, че са налице предпоставките на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. Съдът намира, че представянето на договора за правна защита и съдействие, в който изрично е вписано, че правната защита се оказва от адвоката на клиента безплатно, както и основанията за това – тъй като е материално затруднено лице, е достатъчно, за да се приеме, че е налице сочената хипотеза (в този смисъл е Определение № 337 от 18.10.2018 г. на ВКС по т. д. № 2221/2017 г., II т. о., ТК, Определение № 27 от 14.02.2020 г. на ВКС по гр. д. № 4735/2019 г., II г. о., ГК, Определение № 395 от 9.07.2018 г. на ВКС по т. д. № 1314/2018 г., II т. о., ТК.). Нещо повече, от страна на заявителя изобщо не е заявено оспорване относно наличието на предпоставките на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗАдв. Ето защо, съдът следва да съобрази изявленията на страните в представения договор за правна защита и съдействие от 20.06.2023 г. и от тях да приеме, че адв. М. П. е предоставил на длъжника Д. Б. К. безплатна адвокатска защита в рамките на настоящото дело и съгласно чл. 38, ал. 2 ЗАдв. адвокатът има право в нейна полза да се присъди адвокатско възнаграждение, съразмерно с обезсилената част от заповедта за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК от 15.03.2023 г. и издадения въз основа на нея изпълнителен лист от същата дата. Що се отнася обаче до неговия размер, следва да се отбележи, че заповедното производство е уредено като едностранно, поради което именно в чл. 7, ал. 7 от Наредба № 01/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е поставено наред с други едностранни производства – производство по обезпечаване на бъдещ иск, производство по издаване на изпълнителен лист. Защитата на длъжника в заповедното производство може да се изрази в подаването на възражение по чл. 414 ГПК, подаването на възражение пред въззивния съд по чл. 423 ГПК, обжалването на разпореждането за незабавно изпълнение по чл. 419 ГПК, отправяне на искане за спиране на изпълнението по чл. 420 ГПК, обжалване на заповедта за изпълнение в частта за разноските по чл. 413, ал. 1 ГПК. По отношение на разноските на длъжника, направени в хипотези на обжалване на актовете на съда, приложение следва да намери нормата на чл. 11 от горната Наредба. Попълването и подаването на възражение по чл. 414 ГПК също представлява вид адвокатска защита, но макар за нея да се изисква учредяване на представителна власт, тя не представлява процесуално представителство по смисъла на чл. 24, ал. 1, т. 3 ЗАдв. и чл. 7, ал. 2 и ал. 7 от същата Наредба. Това е така, тъй като по възражението заповедният съд не дължи произнасяне, а указания до заявителя за предявяване на иск по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК. Възражението няма самостоятелен характер и е само формална предпоставка за прерастване на заповедното производство в състезателно и двустранно, а не е израз на материалноправна защита на длъжника /в този смисъл е определение № 45/23.01.2019 г. по ч. т. д. № 3074/2018 г. на ВКС, I ТО и определение № 140/19.03.2020 г. по ч. т. д. № 236/2020 г. на ВКС, II ТО/. Изрично законът освобождава длъжника от задължението да мотивира възражението си, което обуславя извод, че законодателят се дезинтересира от основателността на възражението. Следователно, изходът на спора относно материалното право на кредитора не е обусловен от преценка относно обоснованост или основателност на възражението, подадено от длъжника. Ето защо, за осъществено процесуално

представителство на длъжника в рамките на заповедното производство не намира приложение нормата на чл. 7, ал. 7, вр. ал. 2 от Наредба № 01/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Доколкото предоставената правна защита и съдействие, изразяваща се в подаване на възражение по чл. 414 ГПК не е сред изрично предвидените в Наредбата случаи, то на основание § 1 от ДР на същата възнаграждението следва да се определи по аналогия, като се изходи от вида на самото процесуално действие. За възражението е налице образец, утвърден с Наредба № Н-2/18.02.2020 г. за утвърждаване на образци на заповед за изпълнение, заявление за издаване на заповед за изпълнение и други книжа във връзка със заповедното производство, издадена от министъра на правосъдието /обн. ДВ, бр. 15 от 21.01.2020 г./. Според утвърдените образци на заповед за изпълнение към нея винаги е приложена бланка за възражение, която се връчва на длъжника и която съдържа указания за попълването ѝ, включително за необходимостта, когато част от вземането се признава, това да се посочи изрично. Ирелевантно в случая е дали длъжникът чрез процесуалния си представител е подал мотивирано възражение срещу издадената заповед за изпълнение, тъй като това не е относимо към реда за определяне на разноските за адвокатско възнаграждение. В случая, длъжникът има право на разноски по реда на чл. 6, т. 5, предл. последно от Наредба № 01/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, като разпоредбата на чл. 7, ал. 7 от Наредбата, установяваща минималния размер на следващото се адвокатско възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие в производства за издаване на заповед за изпълнение възнаграждението, остава неприложима спрямо дължимото възнаграждение за защита на длъжника срещу заповедта за изпълнение, чрез депозиране на възражение по чл. 414 ГПК, която форма на защита не е обусловена от материалния интерес. Тази уредба може да се съотнесе само към заявителя, но не и към защитата на длъжника срещу заповедта за изпълнение. Ето защо, при определяне на размера на адвокатското възнаграждение, следващо се в полза на адв. М. П. за осъществено от него в полза на длъжника безплатно процесуално представителство по заповедното дело, съдът съобрази конкретно извършените от пълномощника процесуални действия, изразяващи се в подаване на бланково възражение по чл. 414 ГПК, поради което намира, че като основа за определяне на следващото се адвокатско възнаграждение следва да послужи сумата от 200,00 лв., установена в разпоредбата на чл. 6, т. 5, предл. последно от Наредба № 01/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в редакцията към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие от 20.06.2023 г./, която е приложима по аналогия съгласно § 1 от ДР на същата /в този смисъл е определение № 102/14.03.2022 г. по ч. т. д. № 2481/2021 г., I, т. о. на ВКС/, а не чл. 7, ал. 7, вр. ал. 2 от същата. Следва да се отбележи още, че съображенията в горния смисъл са били възприети и с Определение № 1292/16.02.2022 г. по ч. гр. дело № 13860/2021 г. на СГС, II-A въззивен състав, Определение № 10936/19.09.2023 г. по ч. гр. дело № 5290/2023 г. по описа на СГС, ЧЖ-I-A състав, Решение № 1341 от 19.02.2020 г. по в. гр. д. № 4109/2019 г. на СГС, II-D въззивен състав, Определение № 3262/01.10.2017 г. по в. гр. д. № 3474/2017 г. на САС и определение № 11614/16.11.2022 г. по ч. гр. дело № 11675/2022 г. по описа на СГС, I-II състав.

При това положение, съдът намира, че искането за присъждане на разноски по реда на чл. 248 ГПК е основателно за сумата от 162,96 лв., представляваща дължимо адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство, съразмерно с обезсилената част от заповедта за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК от 15.03.2023 г. и издадения въз основа на нея изпълнителен лист от същата дата, която следва да се присъди в полза на адв. М. П. – арг. чл. 6, т. 5, предл. последно от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в актуалната редакция към момента на сключване на договора за правна защита и съдействие от 20.06.2023 г./, в какъвто смисъл определение № 36323/13.10.2023 г., постановено по настоящото дело, следва да се допълни.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ДОПЪЛВА на основание чл. 248 ГПК определение № 36323/13.10.2023 г. в частта за разноските, като **ОСЪЖДА** „....., ЕИК ....., със седалище и адрес на управление: .... да заплати в полза на адв. М. И. П. от САК с ЛНЧ .... и адрес на кантората: ..., на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв., сумата от **162,96 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство по делото.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането по реда на чл. 248 ГПК в останалата част.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване с частна жалба пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчване на препис на страните – арг. чл. 248, ал. 3 ГПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____